

nantsudvalgets Formening vilde det være utils- raadeligt mere at blande sig i denne Sag, som har faaet en endelig Afgjorelse, da en Hens- visning til Ministeriet af den kunde drage til Følge, at Thinget maatte indlade sig paa lige- ledes at henvise en Masse lignende Andragen- der til det, som kunde komme ind til det. Det er jo klart, at dersom denne Mand henvender sig til Ministeriet, og dette finder Grund til at henvende sig til Thinget, derom, da stiller Sagen sig paa en anden Maade.

Det næste Andragende er fra 4 affledigede Dvarantainebetjente: R. A. Zættre, J. H. Löhne, F. J. Bernhardt og F. Madsen, om at de maatte faae en Understøttelse i Lighed med det Personale, der ligesaavel som de ikke er pensjonsberettiget og ligesom de har erholdt Afsted fra Drefundstoldkammer paa Grund af Sundtoldens Afsløsning. De ere gamle Mænd, der, som de meget rigtig sige, allesammen ere over Støvets Aar; de have tildeels tjent en meget lang Tid, og i det Hele taler Alt til deres Anbefaling, deres Familieforhold, deres Mangel paa Formue og den ringe Gage, de have havt i de mange Aar, de have tjent. Det er derfor, at Udvalget har udtalt sig paa den Maade, som de Herrer ville finde i Bes- tænkningen, at dersom dette Forslag var kom- met fra Justitsministeriet, som det jo kan komme ad Aare, saa skulde Udvalget have til- raadet Thinget at gaae ind derpaa, og det er kun af Frygt for, at det kunde drage mange andre Andragender efter sig, at det nu maa tilraade at henlægge det.

Det 9de Andragende er fra Colonibestyrer i Grønland Arnø. Der blev i sin Tid nedsat en Commission for at gjøre Forslag om Ord-

ningen af de grønlandsske Forhold. Denne Commission indgav sin Indberetning i 1848 og foreslog deri, at naar en Colonibestyrer havde tjent i 25 Aar, og iverigt opført sig til Tilfredshed, saa skulde han afgaae med 550 Rd. om Aaret i Wartpenge. I 1852 skete der en Slags Anvendelse af denne Commis- sionens Indstilling, idet nemlig 5 Colonibesty- rere gik af, hver med 550 Rd. i Wartpenge. Nu er en af disse, som hed Mørch, død, og en anden, nemlig Arnø, har forgæves ansøgt om at maatte indtræde i hans Sted og erholde den ledigblevne Pension eller i alt Fald en lignende Sum. Der er i denne Henseende op- lyst, at han har tjent 26½ Aar i Grønland, deraf 1 Aar som Assistent, at han har Kone og 6 Børn, og at hans Helbred er saa svagt, at det vilde have farlige Følger for ham, hvis han skulde tvinges til at gaae tilbage til sit Embede, der staaer aabent for ham. Han har fremlagt særdeles anbefalende Attester fra Inspecteuren i Grønland og Bestyrelsen for den grønlandsske Handel, og det er jo ganske klart, at dersom denne Mand var gaaet af efter en hvilken som helst af de her i Landet gjældende Pensjonslove, vilde han have faaet en heel Deel mere end disse 550 Rd. Det er imidlertid ligesaa sikkert, at han ikke har nogen bestemt Ret i denne Henseende, men saavel Udvalget som Ministeriet har meent, at man maatte tage Hensyn til hans lange Tjenestetid, til de gode Attester, han har for sin Embeds- førelse i den Tid, og til, at den Pensjons- understøttelse, som er tilstaaet ham, 150 Rd., hverken er — som man siger — til at leve eller døe af. Udvalget skal derfor tilraade det høitærede Thing at henvise denne Sag til Indenrigsministeriet.